

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 59/2020
28.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Игор Јањић, адвокат из ..., против тужених ВВ и ГГ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Зоран Чукић, адвокат из ... и ДД из ..., ради утврђења права својине и права коришћења, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5714/2019 од 13.09.2019. године, на седници одржаној 28.05.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5714/2019 од 13.09.2019. године, у преиначујућем делу.

О б р а з л о ж е њ е

Други основни суд у Београду, пресудом П 798/17 од 31.01.2018. године, усвојио је тужбени захтев тужилаца, тако што је утврдио да су тужиоци власници објекта, породичне стамбене зграде спратности „П“, коју чине две собе, кухиња, купатило, уписана као породична стамбена зграда, објекат изграђен без одобрења за изградњу, уписана као број зграде 1 на кат. парцели ..., уписане у ЛН ... КО ... и носиоци права коришћења на ... кат. парцеле ... уписане у ЛН ... КО ..., што су тужени дужни да признају и трпе да своје право власништва на објекту упишу у ЛН, када се за то испуне законски услови и упишу право коришћења тужиоци у катастар непокретности (став први изреке). Обавезао је тужене да солидарно накнаде тужиоцима трошкове парничног поступка у укупном износу од 160.100,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде (став други изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж 5714/2019 од 13.09.2019. године, одбио је као неосновану жалбу тужених и потврдио пресуду Другог основног суда у Београду П 798/17 од 31.01.2018. године, у делу става првог изреке, којим је утврђено да су тужиоци власници објекта који је породична стамбена зграда спратности „П“ и исти чине две собе, кухиња, купатило, уписана као породична стамбена зграда, објекат изграђен без одобрења за изградњу, уписана као број зграде 1, на кат. парцели ... у ЛН ... КО ..., што су тужени дужни да признају и трпе да тужиоци своје право власништва на објекту упишу у ЛН када се за то испуне законски услови и у ставу другом изреке (став први изреке). Преиначио је првостепену пресуду у преосталом делу става првог изреке, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужилаца, којим су тражили

да се утврди да су они носиоци права коришћења на 1080/4208 делова кат. парцеле ... уписане у ЛН ..., КО ..., што би тужени били дужни да признају и трпе да тужиоци своје право коришћења упишу у катастар непокретности (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, у преиначујућем делу, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 401. став 2. тачка 5. а у вези члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13-УС), који се у конкретној ситуацији примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14-УС, 87/18 и 18/20), и утврдио да ревизија тужилаца није дозвољена.

Тужба је поднета 06.07.2010. године. У тужби и у уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 500.000,00 динара. Из образложења првостепене пресуде, произлази да је судска такса на тужбу и пресуду одређена у износу од по 19.800,00 динара.

Овако одређена судска такса сходно Закону о судским таксама („Службени гласник РС“, бр.28/94...106/15) у смислу Таксене тарифе број 1. тачка 1. одговара вредности предмета спора преко 100.000,00 до 500.000,00 динара вредности – 9.800,00 динара увећано за 2% од вредности предмета спора (износу од 500.000,00 динара, као вредности предмета спора).

Одредбом члана 394. став 2. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима кад се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14, који се примењује од 31.05.2014. године), је прописано да, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а које нису правноснажно решене до дана ступања на снагу овог закона.

Како одређена вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужилаца није дозвољена на основу цитираних одредби члана 394. став 2. ЗПП и 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП.

Стога није од утицаја на другачију одлуку овога суда вредност предмета спора наведена у ревизији у износу од 4.760.000,00 динара. Исто тако, нису од утицаја на

другачију одлуку овога суда наводи ревизије којима се указује на одредбу члана 403. став 2. важећег Закона о парничном поступку, с обзиром на то да се у конкретној ситуацији примењује Закон о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.125/04, 111/09, 36/11 и 53/13-УС), који не садржи идентичне одредбе као члан 403. став 2. важећег Закона о парничном поступку, о дозвољености ревизије.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић